Україна починається з тебе

Василь Куйбіда:
Дорогі побратими!
Сердечно вітаю Вас із світлим святом Христового Воскресіння!
Великдень – свято духовного очищення й оновлення. Тож нехай Віра у власні сили веде Вас дорогою нових звершень, а Надія на ласку Божу та Любов до України додають сили й наснаги у діяльності на благо нашої держави!
Здоров'я, щастя й Божого благословення Вам і Вашій родині.
Нехай мир і злагода, добробут і затишок завжди будуть у Вашій господі!
Христос Воскрес!

№ 07 (231) Квітень 2015 E-mail: chaspress@ukr.net

читайте на сторінці 8

Рух вітає позицію поляків

Рух України як сила, яка виникла на базі всенародної ініціативи, вітає рішення Польського сенату, яке озвучив спікер Богдан Борусевич, відповідаючи на звернення Ради Федерації Росії.

Ми переконані, що разом із польським народом самі розберемося з нашими взаєминами. Особливо з тими, на які умисно впливала Москва.

"Беручи це до уваги, Народний Рух України закликає політичні сили, учених, громадян, які пам'ятають події минулого століття, усіх, кому не байдуже українсько-польське майбутнє, провести з цього приводу різні дискусійні заходи. Закликаємо також владу України і Польщі організувати і всіляко сприяти проведенню широкомасштабної роз'яснювальної роботи серед населення обох держав", – заявив лідер Руху Василь Куйбіда.

Нагадаємо, що маршалок сенату Польщі Богдан Борусевич не підписуватиметься під заявою до 70-ї річниці визволення концтабору в Освенцімі, в якій Україну звинувачують у намаганні викривити історію.

Про це він написав у листі-відповіді на звернення спікера Ради Федерації РФ Валентини Матвієнко, яке буде передано до Москви дипломатичною поштою, інформує РАР.

"У світлі окупації Росією частини території України, а також поширення на частині Луганської та Донецької областей, які залишаються непідконтрольними українському уряду, ідеології етнічної ненависті, спільна заява Польщі й Росії у контексті української історичної пам'яті лише вписувалася б у тон російської пропаганди",– підкреслив Борусевич.

Він наголосив, що Польща має відмінний від Росії погляд на Другу світову війну та її наслідки. "У результаті тісної політичної співпраці двох тоталітарних режимів СРСР у 1939-1941 роках окупував більшу частину території Польської держави і нарівні з нацистами знищував її еліту", – наголосив маршалок сенату.

У листі він підкреслив, що із симпатією спостерігає за прагненнями українського народу до розбудови демократії і правової держави.

Паски для Пасхи

Доки влада закликає громадян затягувати паски, бо реформи потребують жертовності, самі українці готують свої паски до Великодня. Позаяк щедро зустріти Христове Воскресіння та ще й нужденних обдарувати смачною паскою, ковбаскою чи писанкою – справа для українців Богоугодна. На відміну від українських реформ. Тому й готуємо до Воскресіння сина Божого свої паски, а влада – свої...

Рух започатковує просвітницьку ініціативу «English for free»

читайте на сторінці 3,8

Наталя Заболотна:

Поки музейники та громадські діячі вирішують, як повернути в Україну культурні цінності з окупованих Російською Федерацією територій, наші законодавці успішно приймають закони, що зводять такі зусилля нанівець.

читайте на сторінці 5

Газету «Час Руху» можна передплатити на 2015 рік у кожному відділенні «Укрпошти». Індекс: 91216. Ціна на місяць 2 грн. 47 коп.

Країна

Богдан Соколовський: **Нова газова угода – це чергова капітуляція**

Першого квітня 2015 року представники України, підписуючи угоду з РФ щодо імпорту російського газу, черговий раз довели всьому світові, що Україна несерйозно ставиться до російської агресії, а її народ і надалі можна обманювати.

По-перше, росіяни не далі, як учора, зробивши певні поступки по ціні для України, чи не вперше відверто довели, що для них немалий український ринок газу є важливим.

По-друге, усі ті, хто причетний до укладення чергової угоди про імпорт російського газу, є причетними до російської агресії, насамперед до вбивств українських громадян. Адже весь світ знає, що жертва ніколи не співробітничає з агресором — про це можна легко довідатись, проаналізувавши кількасотлітню історію воєн і військових дій.

По-третє, ніхто не захотів пояснювати українському народові чим новий договір відрізняється від українсько-російського контракту 2009 року на імпорт в Україну російського газу.

Навіть Міністр енергетики і вугільної промисловості України визнав, що ціна російського газу для України не сильно відрізняється від ціни газу на західних ринках. Тобто, для тих керівників, які причетні до цієї угоди, пріоритетом є ціна на газ, а не життя простих українців. Це означає, що в газовій галузі надалі, на жаль, залишається впливовою п'ята колона Кремля.

Уклавши черговий договір з РФ, українські підписанти фактично відмовилися від реалізації проекту так званого "великого реверсу", завдяки якому можна повністю відмовитися від російського газу, і відмовилися від переговорів щодо поставок газу із заходу. Купуючи газ у агресора, керівники української газової галузі, на жаль, вибрали лінію найменшого опору. Такі дії гублять авторитет Української держави як в очах західних країн, так і власного народу.

Купуючи газ у агресора, керівники української газової галузі, на жаль, вибрали лінію найменшого опору. Такі дії гублять авторитет Української держави як в очах західних країн, так і власного народу.

Богдан Соколовський.

Партія

Василь Куйбіда: **Рух вимагає повторного розслідування справи про вбивство В'ячеслава Чорновола**

99 томів справи про вбивство Вячеслава Чорновола невідомо де зберігалась цілий рік.

Цими днями, коли українське суспільство вкотре вшановувало пам'ять Національного Лідера, рухівці пікетували Генеральну прокуратуру. Голова Руху Василь Куйбіда публічно виголосив вимогу до слідства."

"Пройшов рік, як Апеляційний суд Київської області скасував постанову Бориспільського міжрайонного суду від 21.01.2014 р. та повернув кримінальну справу по ДТП 25.03.1999р., у якій загинули В. Чорновіл і Є. Павлов для проведення додаткового розслідування.

Незважаючи на те, що в 93 томах справи є достатньо матеріалів, які свідчать про невипадкову ДТП, а сплановане вбивство, суспільство не бачить об'єктивного розслідування і не чує правди про загибель В. Чорновола від української влади і правоохоронної системи держави. У справі є постанови слідчого ГПУ ще 2008 року про порушення кримінальних справ проти колишнього слідчого МВС М. Пастушенка, по факту отруєння свідка І. Шолома та фактах фальсифікацій експертиз. Деякі експерти, як В. Шевчук, Шупик, В. Бурчинський, В. Юрченко взагалі підписали експертний висновок, не досліджуючи тіла загиблих чи місця ДТП. А судмедексперт Б. Михайличенко відверто заявив, що тіла В. Чорновола не бачив, а заключення експертизи підписав на чиєсь прохання. Так само експерт В. Покладій у 1999 році підписав експертний висновок, а ніякої експертизи не проводив. І. Коцевольський взагалі не визнав на суді експертний висновок 1999 року, під яким стоїть його прізвище, і заявив, що не є спеціалістом по системах безпеки. Подібних фактів у справі багато і вони свідчать про фальсифікацію експертиз, слідчих дій, знищення доказів. Але ніхто цих фактів за 16 років так і не розслідував. Навіть голову колгоспу п. Конотопчика, який відправив КАМАЗ у відрядження під ДТП, так толком і не допитали. А генералів міліції О. Міленіна та С. Нікітенка, які організували слідкування за В. Чорноволом 25.03.1999 р., так за 16 років і не допитали.

Ми добре розуміли підхід до розслідування цієї ДТП під час президентства Л. Кучми. Мали надію на В. Ющенко та Ю. Луценка, але надія не виправдалася. Від В. Януковича і "К" чекати об'єктивного розслідування було марною справою. Зараз Україна крокує в ЄС, а об'єктивного розслідування вбивства В. Чорновола та Є. Павлова так і немає, хоч є сотні статей, які написано на цю тему. Невже нинішнє керівництво України теж піде не по шляху правди, а дорогою сумнівних домовленостей?

Сподіваємося, що нинішня влада, правоохоронна система доведуть не тільки України, а й світу, що вони здатні організувати об'єктивне розслідування й офіційно поставити крапку у цій справі."

Лідер Руху мав тривалу розмову із заступником генпрокурора Володимиром Гузиром, який повідомив, що справа про вбивство В. Чорновола невідомо де зберігалась рік. До Генеральної прокуратури вона потрапила лише на кінець лютого 2015 року, і фахівці з прокуратури не можуть за кілька тижнів прочитати 99 томів цієї справи. Заступник генпрокурора пообіцяв сприяти розслідуванню та з'ясувати, де ж ця справа "блукала" цілий рік і чому вчасно не потрапила до компетентних осіб, які мали б поновити розслідування.

Цей дивний факт спонукав рухівців звернутися безпосередньо до Президента України.

Звернення НРУ до Президента України

Українське суспільство, на відміну від української держави, 25 березня вшанувало пам'ять одного із творців новітньої незалежної України – В'ячеслава Чорновола. Саме в цей день, поминаючи В'ячеслава Чорновола упродовж останніх шістнадцяти років, українці задаються питанням, чи тим шляхом іде Україна, з кожним роком знаходять для себе все більш песимістичніші відповіді, позаяк чорноволівське бачення національної держави і соціальної справедливості лише віддаляється від реального життя громадян України. Сама ж держава після убивства Національного Лідера зупинилася у власному державотворенні, у результаті чого всі його політичні передбачення та застереження збуваються нині, на жаль, з неймовірною точністю. Саме В'ячеслав Чорновіл наполягав на всеосяжних реформах, застерігаючи, що відсутність таких призведе і до прямої агресії з боку імперської Росії, і до розростання корупції та війни мафіозних кланів, що остаточно може знищити Україну.

Суспільство прагне побачити оптимістичні орієнтири. Рівно ж як і вимагає дати відповіді на численні питання у справі розслідування вбивства В'ячеслава Чорновола.

Народний Рух України, виступивши з черговою вимогою до Генеральної прокуратури України провести об'єктивне та всеосяжне розслідування вбивства В'ячеслава Чорновола, з подивом довідався, що з часу рішення Апеляційного суду Київської області про проведення додаткового розслідування карна справа майже рік невідомо де перебувала і лише нещодавно потрапила до Генпрокуратури. Цей факт викликає щонайменше обурення через порушення всіх процесуальних термінів і закладає ще більшу недовіру до професійності та порядності вітчизняних правоохоронців. Зазначимо, що вже в епоху життя по-новому маємо старий результат.

Народний Рух звертає Вашу увагу на факт безпідставного, можливо, політично вмотивованого затягування додаткового розслідування. І хоча нині Генеральна прокуратура запевнила українців, що справу розслідуватиме ретельно і всеосяжно, ми сподіваємося, що Президент незалежної України, як гарант прав і свобод громадян України, візьме цю справу на власний контроль, аби подібне не повторилося надалі, адже відповідь для суспільства про замовників та виконавців вбивства В'ячеслава Чорновола стане відповіддю і на питання, чи насправді Україна розвивається у власному державотворенні чи ж занепадає, позаяк В'ячеслав Чорновіл для мільйонів українців – не лише приклад високої жертовності, а й справжній орієнтир розбудови держави.

**Голова Народного Руху України
Василь Куйбіда.**

Європа

Габріеліус Ландсбергіс: **Україна має час до червня**

Країни Західної Європи хочуть бути впевнені, що є чіткий прогрес.
Якщо найбільші з них відчують втому, тоді розпочнуться чорні дні для України.

Габріеліус Ландсбергіс — онук колишнього спікера литовського парламенту, лідера Саюдіса (на початках "Литовського руху за перебудову" — ред.) Вітаутаса Ландсбергіса — пильно стежить за подіями в Україні та в Росії. Так, у комітеті з питань зовнішньої торгівлі Європарламенту він займався питанням надання Україні макрофінансової допомоги на суму в 1,8 млрд. євро за скороченою процедурою. Також він став автором доповіді про стан відносин між ЄС та Росією. Цей документ голосуватимуть у сесійній залі Європарламенту лише в червні. Інтерв'ю з політиком ми розпочали саме з цього питання.

— Пане Ландсбергіс, то як би ви оцінили стан відносин між Брюсселем та Москвою зараз?

— Думаю, коротко можна охарактеризувати наші відносини як кризові. Усі зусилля за понад 20 років з метою вибудувати стратегічне партнерство чи дуже сильний союз між ЄС та Росією повністю провалилися.

— Але ж Росія стверджує, що не порушує міжнародне право...

— Ми чуємо це весь час. Є люди й тут, в парламенті, які представляють певні партії в певних країнах, як, наприклад, "Національний фронт" з Франції, які кажуть те саме. Я розглядаю це як пропаганду, написану за кремлівськими посібниками. У нас є факти, і наша політика базується на них, а не на чутках і не на російській пропаганді.

— Очевидно, що домогтися єдності країн-членів Євросоюзу дедалі складніше. Чому окремі країни ЄС виступають за відновлення "бізнесу як зазвичай" з Росією?

— Причин багато. По-перше, бізнес-зв'язки між ЄС та Росією стали дуже глибокими. Є багато грошей, інвестованих обома сторонами. Навіть тут, у парламенті, кожен тиждень ми маємо групи лобістів, які ходять навколо різних депутатів і намагаються домогтися скасування санкцій. Минулого тижня я мав розмову з групою європейських бізнесменів у Росії, які просили нас лише про скасування санкцій якомога швидше. Я сказав їм, що вони звертаються за неправильною адресою. Їм варто звертатися до Кремля, щоб Кремль припинив свою незаконну діяльність у сусідніх країнах, і тоді, звісно, санкції будуть скасовані. Санкції — це лише результат того, що щось відбулося не за правилами.

— Україна приєдналася до санкцій ЄС лише у січні цього року. Вас не турбує така повільність у схваленні рішень Києвом?

— Є багато сигналів з Києва, які викликають стурбованість: про те, що не всі реформи розпочалися, що боротьба з корупцією просувається дуже повільно, що олігархи мають таку ж владу, як за часів Януковича. І це, звісно, турбує. Я розумію, що ситуація дуже складна. Країна перебуває в стані війни. ЄС намагається допомогти й підштовхнути реформи, суспільство розколоте: різні партії, різні інтереси, різні мови зрештою.

Що має пам'ятати український уряд? Такі країни, як Литва, Польща, Латвія, Естонія — ми будемо підтримувати вас так довго, як треба. Але інші — може й ні. Країни Західної Європи хочуть бути впевнені, що є чіткий прогрес. Якщо найбільші з них відчують утому, тоді розпочнуться чорні дні для України.

— Скільки часу ще має Київ?

— Складно сказати. Я лише усвідомлюю, що якщо ми можемо втрачати надію, то менш оптимістичні країни втрачають її швидше. Я не можу сказати, коли втома стане нездоланною, однак я сподіваюся, що Україна все ще має достатньо часу, аби стабілізувати ситуацію. Для мене один з крайніх термінів — червень. У тому числі через питання санкцій проти Росії, які потрібно буде продовжувати. Росія потерпає, санкції працюють, а низькі ціни на нафту не роблять ситуацію простішою.

Сергій Воропаєв, DW.DE.

Фото: day.ua

Народ терпітиме два роки...

31,4% українців готові рік-два терпіти труднощі заради реформ, 27% – не терпітимуть взагалі, оскільки не вірять українським реформам.

31,4% українців готові рік-два терпіти труднощі заради реформ. Водночас 27% респондентів узагалі не готові зносити матеріальні труднощі, оскільки не вірять в успішність українських реформ

У рамках проекту Міжнародного центру перспективних досліджень (МЦПД) "Ініціювання національного діалогу в Україні" проведено соціологічне опитування, одним з питань якого було: "Чи готові українці терпіти тимчасове погіршення свого матеріального становища заради проведення реформ у країні?".

Результати показали, що українці все ж дають шанс владі, але ненадовго. Кількість людей, усе ще готових терпіти, і тих, чиє матеріальне становище є нестерпним або вони вже зневірилися в реформах, розділилося майже порівну, з невеликою перевагою на користь зневірених.

У цілому українці готові терпіти матеріальні труднощі й зниження рівня життя заради проведення реформ. Про це свідчать дані соціологічного опитування, проведеного Фондом "Демократичні ініціативи ім. Ілька Кучеріва" спільно з соціологічною службою Ukrainian Sociology Service у рамках проекту Міжнародного центру перспективних досліджень "Ініціювання національного діалогу в Україні".

Так, 31,4% опитаних готові терпіти рік-два, 11,7% будуть терпіти стільки, скільки потрібно, але тільки за умови, що дії влади дійсно будуть спрямовані на глибинне реформування країни й успіх України в подальшому.

У той же час 27% респондентів узагалі не готові терпіти матеріальні труднощі, оскільки не вірять в успішність українських реформ, а 22% опитаних заявили, що вони не готові терпіти, адже їхнє матеріальне становище вже зараз нестерпне. Не визначилися з відповіддю 7,8%.

У регіональному аспекті найбільше число тих, хто готовий дати українській владі шанс і терпіти погіршення свого матеріального становища заради проведення реформ, виявилося у Волинській, Рівненській, Тернопільській, Івано-Франківській областях. Лідерами в готовності чекати перших результатів реформ лише певний час опинилися, окрім Волині, ще Чернігівська, Сумська, Київська та Житомирська області.

Максимальна кількість українців, які не вірять у те, як влада буде проводити реформи, живе у Харківській, Хмельницькій, Вінницькій, Дніпропетровській та Запорізькій областях. Свій нинішній матеріальний стан оцінюють як нестерпний жителі Миколаївської, Херсонської, Донецької та Одеської областей.

Коаліційна угода виконана лише на 5%

3 290 зобов'язань, прописаних у коаліційній угоді, виконано лише 15 або 5,2%.

Про це повідомив заступник глави Адміністрації президента Дмитро Шимків, повідомляють "Українські новини".

Він також звернув увагу на те, що 34% зобов'язань коаліції не мають конкретних термінів виконання. За його словами, у цьому зв'язку коаліції було запропоновано конкретизувати ці терміни.

Шимків повідомив, що Президент України Петро Порошенко ініціював обговорення фракціями коаліції у Верховній Раді виконання коаліційної угоди.

У КИЄВІ ЗА СПРИЯННЯ НАРОДНОГО РУХУ СТАРТУВАВ ПРОЕКТ «ENGLISH FOR FREE»

У рамках цього проекту кожен охочий має змогу безкоштовно вивчати англійську мову. Народний Рух України започаткував проект "English for free" через те, що в Україні багато охочих вивчати англійську, але, на жаль, в умовах кризи далеко не кожен має таку можливість. Актуальності додає той факт, що Україна сьогодні нарешті стала на європейський шлях розвитку, а знання англійської мови є просто необхідним для представників європейської спільноти. Подібна ініціатива в Україні є зовсім новою, і за невеликий проміжок часу зуміла зацікавити досить велику кількість охочих вільного вивчення англійською. Ініціатори сподіваються, що ця безперечно корисна програма вийде за межі Києва. І в кожній області всі, хто забажає зможуть вільно вивчати одну із самих розповсюджених мов світу. Уже сформовано дві групи вивчення англійської мови, через велику кількість заявок розглядається можливість формування третьої. Днями відбулось перше заняття із групою, до якої входить близько 20 учнів. Для того, щоб навчання приносило реальну користь та збагачувало знаннями, вчителів шукали із відповідним досвідом викладання. Спочатку дехто з учасників проекту з певною перестогорою віднісся до цієї ініціативи.

Переважна більшість учасників проекту – молодь, майбутнє країни, що ще раз доводить необхідність втілення цього проекту в життя. На першому занятті відбулось знайомство та визначили рівень знань учасників проекту з метою подальшого визначення курсу навчання.

В'ячеслав Руденко.
Фото Тетяни Козак.

час-репортер

Марія Музичук – чемпіонка світу з шахів!

У Сочі українка Марія Музичук виграла жіночий чемпіонат світу з шахів, зігравши внічию з російянкою Наталією Погоніною в четвертій, останній партії фіналу.

Після партії, що почалася дебютом чотирьох коней, підсумковий рахунок склав 2,5:1,5 на користь українки.

Партія напередодні також закінчилася нічиєю, однак гру перед цим українка виграла, що, зрештою, і забезпечило їй перемогу у фіналі.

У 2012 році жіночий чемпіонат світу з шахів виграла харків'янка Ганна Ушеніна.

Вшанування пам'яті Ігора Білозіра

24 березня 2015 року виповнилося 60 років з дня народження Ігоря Білозіра. З нагоди ювілею на могилі композитора, що на Личаківському цвинтарі, відбулось покладання квітів. Представники громадськості, серед яких і члени Народного Руху України, вшанували пам'ять українського пісняра молитвою, спогадами, поетичним словом та живими квітами.

Голова Руху Василь Куйбіда на Івано-Франківщині

У Івано-Франківську відбулась крайова рада Руху. Перед початком присутні хвилиною мовчання вшанували Героя України В'ячеслава Чорновола та загиблих воїнів на сході України.

У засіданні крайової ради взяв участь голова Народного Руху України Василь Куйбіда, який проінформував присутніх про політичну ситуацію в Україні та закликав готуватися до участі у місцевих виборах. Розповів про пікетування представниками Руху 25 березня Генеральної прокуратури України у м. Києві щодо не якісного розслідування справи В'ячеслава Чорновола, яка невідомо де знаходилася цілий рік. А також розповів про підготовку до ХХІУ Всеукраїнських зборів Руху, які відбудуться 16 травня у м. Києві.

Крайова рада Руху розглянула стан виконання Ухвал ради КО НРУ від 08.02.2015 року районними, міськими організаціями, а саме: "Про звітність районних, міських організацій НРУ", "Про передплату газети "Час Руху" на 2015 рік", "Про підготовку обласної, районних, міських організацій НРУ до участі у місцевих виборах". У підсумку обговорення крайова рада Руху прийняла Ухвалу "Про виконання рішень крайової ради Народного Руху України".

Франківський школяр зламав сайт ДНР

Те, чим мало б займатися СБУ, робить звичайний франківський хлопець. Хоча ні – не звичайний. Він дуже добре розбирається в комп'ютерах, інтернеті, паролях і за допомогою свого вміння юний хакер шукає полонених і зниклих безвісти українських військових. Більше того, відслідковує переписку бойовиків. Так йому вдалося отримати списки полонених українців.

Рух проти перенесення дати проведення місцевих виборів

У заяві Народного Руху України з приводу пропозицій щодо перенесення дати проведення місцевих виборів зазначається: "Чинна в Україні влада прийшла на хвилі боротьби українського народу з бандою Януковича за національну державу, соціальну справедливість, європейський вибір та європейські стандарти життя українців і їх гідність.

За більш ніж рік діяльності теперішньої влади українці нічого європейського від неї не дочекалися. Можна без перебільшення сказати, що нинішні можновладці є копією своїх попередників. Так їх оцінюють не тільки українці, а й провідні європейські та світові політики та громадські діячі.

Як ми вже не раз переконувалися, влада щодалі, то більше боїться власного народу, а чергові вибори до представницьких органів місцевого самоврядування наводять на неї істеричні передчуття неминучої розплати за обман. Тому перенесення дати цих виборів на березень 2016 року є для влади бажаним. Далі ж страх програшу формуватиме у них нестерпне і навіть маніакальне бажання під будь-яким приводом знову їх відтермінувати.

Сьогоднішніми заявами і пропозиціями окремих депутатів чи посадовців щодо перенесення виборів до місцевих рад влада тільки прощупує реакцію українців. Але якщо суспільство не відреагує належно на ці публічні заяви, то вони можуть перетворитися на реальність.

Тому Народний Рух України хоче нагадати владі, що єдиним джерелом влади в Україні є тільки український народ. І ніхто, крім українського народу, не може легітимізувати владу. Восени цього року легітимність, а отже і повноваження усіх місцевих рад і виборних посадових осіб закінчуються. Тому перенесення з будь-якого приводу дати місцевих виборів в умовах російської агресії та за нерішучості і непослідовності центральної влади призведе до паралічу місцевих органів влади, що є особливо небезпечно у східних та південних областях України.

Реалізація цього сценарію буде означати повне зневажання владою власного народу, що ми вже мали при правлінні Януковича і бачили його наслідки.

Народний Рух України вважає, що з цього приводу має чітко висловитися Президент України, Верховна Рада України та Кабінет Міністрів України".

Прес-служба НРУ

Газ для громадян стане золотим

З 1 квітня Нацкомісія, що здійснює регулювання у сфері енергетики й комунальних послуг, підвищує тарифи на газ для населення майже в шість разів. Такого одноразового подорожчання в історії України ще не було. Особливо це стосується мешканців багатоквартирних будинків, в яких немає лічильників. Їм платити доведеться більше, особливо тим, у кого стоять газові колонки. Мешканці приватних будинків тепер платитимуть за газ за спеціальною системою – в опалювальний сезон тариф буде одним, а в теплу пору року – іншим.

У Нацкомісії пояснили, що основні причини зростання тарифів на газ для населення – це девальвація гривні й підвищення цін на транспортування блакитного палива. "Виросла ціна імпортованого природного газу за рахунок істотного зниження курсу гривні до долара, у зв'язку з чим зросла закупівельна ціна на природний газ як товар. Другий фактор – це збільшення тарифів на транспортування природного газу", – сказали в Нацкомісії. Таким чином, підвищення тарифів на газ для всіх категорій споживачів у середньому складе 280%. Таке підвищення було заплановано в меморандумі з МВФ, підписаному президентом, прем'єр-міністром, головами Мінфіну й Нацбанку наприкінці лютого. Згідно з цим меморандумом, Україна отримає від МВФ кредит розміром 17,5 млрд. дол. упродовж чотирьох років.

За газ та опалення – понад 1500 грн

Уперше за всю історію України вартість газу для населення зросте відразу в 5,5 разів! У першу чергу це стосується власників газових колонок та газових плит, у яких немає лічильників, їм доведеться платити набагато більше. Для тих, у кого стоять лічильники, – тариф збільшиться в 6 разів.

Крім того, з 1 квітня для населення подорожчає опалення – на 72%. І це при тому, що в жовтні минулого року воно вже подорожчало приблизно в півтора рази. Для прикладу ми підрахували, скільки доведеться заплатити за газ та опалення за новими розцінками. Зараз тариф на опалення в Києві становить 9,22 грн. за 1 кв. м. Тобто, у наступному опалювальному сезоні тариф зросте приблизно до 15,62 грн. за 1 кв. м (у кожному регіоні місцева влада розрахує свої ціни). Це означає, що сумарно за газ та опалення в однокімнатній квартирі в Києві (умовна площа – 35 кв. м), в якій прописані дві людини, потрібно буде платити 805,46 грн. (було 370,46 грн). Якщо квартира двокімнатна (50 кв. м) і в ній прописані троє, за газ та опалення потрібно буде заплатити 1169,15 грн. (було 531,14 грн.). У трикімнатній квартирі (70 кв. м), в якій прописані четверо людей, плата за газ та опалення складе 1627,72 грн (було 738,92 грн). Різниця практично в два рази.

Півзарплати піде на комуналку

Населення вже шоковане прийдешнім подорожчанням. "Я живу в приватному будинку й економлю газ, як можу. Включаю котел по мінімуму й тільки вдень, ходжу мало не в фуфайці по дому, бо температура в приміщенні не піднімається вище 14-16 градусів. У результаті все одно я не потрапляю в цю категорію, яка споживає менше 200 кубометрів. Це просто неможливо – у мене таке було тільки в жовтні, коли півмісяця я просто не включала котел. Минулого місяця я використовувала 350 кубів і заплатила за них 623 грн. Після підвищення тільки за газ мені доведеться платити близько 1300 грн. Разом з водою й електрикою, які теж подорожчали, я буду віддавати за комуналку півзарплати!" – скаржиться мешканка приватного сектора в Запоріжжі Катерина Давидова.

Єдиним виходом для себе вона вважає робити передоплату за газ влітку. Киянка Світлана теж не знає, як буде платити за підвищеними тарифами. "У нас немає лічильника на газ. У квартирі прописані четверо, але по факту живуть тільки дві людини, і тепер я повинна буду платити за газ, про який я звикла думати, що він коштує копійки, аж 517,52 грн! Це ж більше, ніж було раніше, в п'ять з половиною разів. Зарплата ж у мене не те, що не підвищилася, але і, навпаки, стала менша", – говорить Світлана.

"У бюджеті достатня компенсація"

"В Україні – найнижчі тарифи на газ порівняно з сусідніми країнами, включаючи Росію. Крім того, у нас газ для населення навіть після підвищення тарифів буде коштувати менше, ніж для промислових підприємств, хоча взагалі в країнах, які імпортують газ, ситуація зворотна, – говорить старший аналітик Міжнародного центру перспективних досліджень Олександр Жолудь. – Це пов'язано з тим, що для населення газ важче поставляти. Однак, головне, у бюджеті закладена досить велика сума на компенсацію підвищення тарифів для малозабезпечених – близько 25 млрд. грн."

"Абсурд. Отримаємо величезні борги"

"Як підняти тарифи – це абсурд. У людей не ростуть доходи, соцвиплати заморожені, а багато хто сидить без зарплати, – уважає президент Українського аналітичного центру Олександр Охріменко. – Але якби й не було цих проблем, то не можна підвищувати відразу в 6 разів! Уряд вирішив показати МВФ, що робота йде. Однак поки є монополіст "Нафтогаз України", там діла не буде. Спочатку треба реформувати, а потім підвищувати. В іншому випадку ми отримаємо величезні борги по ЖКГ. Якщо зараз за комуналку не платять 20%, то тепер платити будуть тільки 20%. Субсидії не врятують. Вони розраховані тільки на 4 млн. сімей, що всього 20% від усіх сімей в Україні. А реально грошей доведеться платити набагато більше".

Раніше повідомлялося, що за два роки тарифи на електроенергію для населення зростуть у 3,5 рази, перший етап – з 1 квітня. Якщо зараз тарифи становлять у середньому 35,58 коп./КВт-год, то в 2017 році – 122,83 коп.

Як українцям отримати житлові субсидії по-новому

Повний перелік документів та дій

28 лютого Кабінет міністрів України спростив процедуру оформлення субсидій. Відповідна постанова "Про внесення змін до Порядку перерахування деяких субвенцій з державного бюджету місцевим бюджетам на надання пільг, субсидій та компенсацій" була прийнята на засіданні уряду. У Мінсоцполітики пояснили, як тепер діятиме система призначення житлових субсидій.

ЗМІНИ ДО ПОРЯДКУ ПРИЗНАЧЕННЯ ЖИТЛОВОЇ СУБСИДІЇ

Призначення субсидії відбуватиметься на підставі лише двох документів – заяви та декларації (скасовується необхідність надання довідок про доходи, у тому числі й працюючих осіб). При цьому запроваджуються спрощені форми заяви та декларації про доходи й витрати осіб для звернення за субсидією (форма на 1 аркуші). Запроваджується принцип призначення субсидії на підставі задекларованих даних заявником. При цьому перевірка достовірності цих даних здійснюватиметься органами соціального захисту вже після призначення субсидії, шляхом здійснення запитів до відповідних органів, установ та організацій. Кожне домогосподарство одночасно з рахунком для оплати енергоносіїв у квітні та жовтні 2015 року отримає спрощені форми заяви та декларації для звернення за призначенням субсидії. Підприємства, що надають послуги з газопостачання, електропостачання та централізованого опалення, мають забезпечити виготовлення бланків Заяви та Декларації й доставку їх до споживачів разом з рахунками на оплату послуг. Скасовуються всі обмеження щодо майнового стану осіб, які звертаються за призначенням субсидій, крім здійснення одноразової дороговартісної покупки (на суму понад 50 тис. грн). Зокрема, скасовано такі обмеження:

– наявність у власності двох житлових приміщень;

– наявність у власності двох автомобілів;

– наявність у складі домогосподарства осіб працездатного віку, які не працюють, не навчаються й не перебувають на обліку як безробітні;

– здача в найм житлового приміщення;

– здійснення покупки товарів, робіт та послуг (у тому числі оплата медичних послуг та навчання) на суму понад 10 прожиткових мінімумів.

Запроваджується надання субсидії на 12 місяців, а не опалювальний період як раніше. Встановлюється автоматичний принцип надання субсидії на новий період (скасовується необхідність повторного звернення до органу соціального захисту населення для призначення субсидії на новий період у разі відсутності змін).

ПОРЯДОК ЗВЕРНЕННЯ ЗА ЖИТЛОВОЮ СУБСИДІЄЮ

1. Кому призначається субсидія.

Субсидія призначається одному з 3 членів домогосподарства, який зареєстрований у житловому приміщенні й на якого відкрито особовий рахунок на оплату житлово-комунальних послуг. Право на отримання житлових субсидій мають домогосподарства, у яких витрати на оплату житлово-комунальних послуг, виходячи із соціальної норми житла та соціальних нормативів користування послугами, перевищують розмір визначеного обов'язкового платежу. Для довідки: соціальна норма житла – 13,65 кв. м на одну людину + 35,22 кв. м на сім'ю. Соціальні норми на сім'ю з двох осіб: 62,52 кв. м житла, 130 кВт/год електроенергії на місяць і 1,6 куб. м гарячої води на одну людину.

> Бланки заяви на оформлення субсидії та декларації обіцяють надіслати у кожну оселю.

2. Куди та як подаються документи.

З питання призначення житлової субсидії необхідно звернутися до управління праці та соціального захисту населення за місцем реєстрації. Документи для призначення субсидії можуть бути надіслані до місцевого управління праці та соціального захисту населення поштою. У сільській місцевості прийом заяв з необхідними документами для призначення субсидій здійснюють уповноважені особи, які визначаються виконавчими органами сільських і селищних рад.

ПЕРЕЛІК ДОКУМЕНТІВ ДЛЯ ПРИЗНАЧЕННЯ СУБСИДІЇ

– спрощена заява (за встановленою формою на 1 арк.);

– спрощена декларація про доходи і витрати осіб, зареєстрованих у житловому приміщенні (за встановленою формою на 1 арк).

Усі інші відомості, що необхідні для призначення житлових субсидій (про забезпеченість громадян житловою площею та комунальними послугами) подають організації, які надають ці послуги, на запит органів соціального захисту населення. Інформацію про доходи для призначення житлової субсидії органи соціального захисту населення будуть отримувати в порядку обміну від Державної фіскальної служби та Пенсійного фонду. При цьому забороняється вимагати від заявників інші документи, ніж передбачені Положенням про призначення житлових субсидій.

ТЕРМІН ПРИЗНАЧЕННЯ ЖИТЛОВОЇ СУБСИДІЇ

Субсидія на оплату житлово-комунальних послуг призначатиметься на 12 місяців з місяця звернення за її призначенням. Для призначення житлової субсидії застосовуватимуться доходи за попередній календарний рік без урахування сплачених податків. Після закінчення терміну отримання субсидії органи соціального захисту населення здійснювати муть розрахунок субсидії на наступний період автоматично. Для цього вони збиратимуть необхідну інформацію без звернення громадянина й протягом двох місяців з початку нового періоду приймати муть рішення щодо призначення (непризначення) субсидії цим домогосподарствам та письмово інформують про прийняте рішення громадян, які звертаються.

ПОСИЛЕННЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗАЯВНИКА ЗА НАДАНІ ВІДОМОСТІ ДЛЯ ПРИЗНАЧЕННЯ СУБСИДІЇ

Усі члени домогосподарства дають згоду на обробку персональних даних про сім'ю, доходи, витрати, що необхідні для призначення житлової субсидії. У разі зміни обставин, які можуть вплинути на отримання житлової субсидії (зміни у складі зареєстрованих у житловому приміщенні (будинку) осіб, зміни у переліку отримуваних житлово-комунальних послуг, умов їх надання, виконавців житлово-комунальних послуг, про купівлю товарів або оплату послуг) заявник зобов'язується у місячний термін повідомити орган соціального захисту населення. Якщо подано неповні чи недостовірні відомості про доходи та витрати зареєстрованих у житловому приміщенні/будинку осіб, може бути відмовлено в призначенні субсидії або припинено її надання. У такому разі заявник зобов'язується повернути надміру перераховану (виплачену) суму субсидії у подвійному розмірі.

tsn.ua.

Успішна реалізація програми відродження й активізації розвитку економіки України в революційних умовах перезавантаження потребує усунення всіх перешкод, які стоять на заваді.

Михайло Швайка: Нам потрібна політика економічного націоналізму

Однією з них є паразитична, лихварська банківська система. Через це найбільш рухлива економічна форма з важливого економічного стимулу перетворилася на гальмо. Банківська система дуже слабка. Грошовий капітал розтягується олігархами по всьому світу. Гривня ослаблена злочинною доларизацією. На українському ринку володарює чужинець і зайда долар, що пожирає емісійний дохід. Давно пора опрацювати й реалізувати свою економічну політику, побудовану на економічному націоналізмі. Для цього треба створити нову модель відродження української економіки, звільнену як від совдепівських пережитків адміністративної системи, так і від хаосу, породженого нав'язаною Україні політикою саморегуляції, сформульованої у Вашингтонському консенсусі та засадничих принципах так званої шокової терапії. Особливої уваги потребує поліпшення діяльності банківської системи, яка носить лихварський характер і паразитує не лише на підприємствах, а й на громадянах. Через брак кредитів і їхню дорожнечу активні й ініціативні люди не можуть займатись бізнесовою, у першу чергу виробничою діяльністю. Це ж стосується й підприємств. У той час, як у країнах Європейського Союзу плата за кредит становить 1,5%, в Україні вона в десятки разів вища.

На сьогоднішній день практично ні один банк не пропонує кредитів готівкою менше ніж під 35% річних. У деяких установах такі кредити ще дорожчі — 45-50 % річних.

При сплаті 20-25 і більш відсотків за кредит виробництво не може розвиватись. Ці грабіжницькі надмірно високі проценти за користування кредитом не мають жодного обґрунтування й виправдання. Доти, поки кредити не будуть доступними для енергійних, працьовитих людей, малий та середній бізнес не розвиватиметься. Оскільки через високі відсоткові ставки виробництво не може розвиватися (цього ніхто навіть не намагається заперечити), то для чого взагалі нам потрібна така банківська система? Для того, щоб лихварі могли грабувати народ?

Загальновідомо, що в сучасному виробництві кошти (капітал) на 40-60% формуються за рахунок кредиту й переважна більшість розрахунків здійснюється за допомогою руху паперів (чеків, векселів, кредитних карток). В Україні розрахунки здійснюються переважно за допомогою "живих" грошей, тобто грошового капіталу, що значно їх здорожчує. Нерозумно вкладати грошовий капітал у справу, яку можна залагоджувати за допомогою руху паперів, грошових вимог і зобов'язань.

У банківському будівництві України допущено грубі помилки й прорахунки, які є серйозною перешкодою в організації ефективного банківського обслуговування, від чого істотно мірою залежить не лише економічний розвиток країни, а й державне будівництво у цілому.

Хто ж повинен навести порядок у кредитуванні й у діяльності банків? Це повинні зробити держава та її представник у банківській системі — Національний банк України, який не справляється зі своїм завданням. Нацбанк став простим статистом.

Держава не лише не використовує дешевих кредитів, як можливого засобу допомоги підприємствам, а навпаки, збільшуючи податковий тягар, душить виробництво обороками та грабіжницькими банківськими відсотками. Більше того, олігархічний режим, громлячи непідконтрольні олігархам банки, прирікає на зникнення в цих банках коштів тисяч підприємств і населення, що тільки посилює процес руйнування економіки й прискорює як промисловий спад, так і панічну втечу коштів за кордон.

На підставі цієї інформації робиться помилковий висновок про благополуччя в кредитній сфері, оскільки не враховується думка отримувачів кредитів, які незадоволені їх недоступністю та дорожнечею. Усе це не може не вплинути на відчуженість банківської системи від виробництва й інтересів народу. Важливе значення має з'ясування питання, куди скеровуються національні кредитні ресурси, що є національним надбанням, і в чиїх інтересах використовуються: національних інтересах чи в інтересах окремих олігархів?

Існуюча банківська система має істотні вади, тому її треба докорінно змінити. Що треба зробити, щоб банки були зацікавленими вкладати гроші у виробництво, а не в спекулятивні посередницькі операції? Банківський капітал функціонує не як відокремлена частина промислового капіталу, а як спекулятивний, лихварський капітал, як знаряддя пограбування народу. Для забезпечення пільгового кредитування потрібні значні фінансові ресурси. Де їх взяти, хто їх може дати? Національний банк не може самостійно вирішити цієї проблеми, хоч дещо міг би зробити в цій справі. Для забезпечення пільгового кредитування міг би використовувати емісійний дохід, який сьогодні невідомо куди дівається.

Пільгове кредитування потребує значних фінансових ресурсів держави. Ці затрати швидко окупляться зростанням виробництва й створенням робочих місць.

Невідкладно треба відродити державну керованість економікою, точніше усього державного управління, яке є одним з найважливіших елементів державного будівництва.

У країні немає потужних контрольних органів за діяльністю банків, що створює сприятливі умови для крадіжок, махінацій, різних зловживань, яких, за свідченнями правоохоронних органів, у банківській системі найбільше. Кредитно-банківська система України досі перебуває під впливом кримінальних елементів. Ми ж, науковці, про це в своїх працях пишемо десятки років.

Навколо наших банків формуються різного роду конвертаційні пункти та інші посередницькі структури, через які мільярди гривень перетворюються у вільноконвертовану валюту, розкрадаються й вивозяться за кордон.

Через ненадійність банківської системи України одні громадяни тримають гроші в матрацах, другі в банках (консервних), треті перекачують в офшорні зони на о. Науру і Вануату, Кіпру, Греції, Панами, четверті — вкладають у швейцарські, американські, англійські та інші банки.

Нацбанк України повністю випустив з рук регулювання грошового обігу і практично дозволив кожному банку здійснювати емісію грошей.

Наявні в Україні політичні організації також намагалися дати відповідь на питання про шляхи економічного розвитку незалежної України. Досить чітку відповідь на це питання дали патріотично налаштовані українські організації, які протиставляючи себе водночас і комуністичному, і нацистському режимам, але при цьому не поділяючи й ліберальної доктрини, прагнули впровадити в Україні новий, третій шлях розвитку. Суть його полягала в застосуванні найкращих надбань людства в площині економічної теорії та практики. Цей шлях розвитку був успішно пройдений у Чехословаччині, Німеччині, Франції, Італії, США і має назву "економічний націоналізм".

Суть економічного націоналізму полягає в захисті власного національного виробника з метою дати йому зміцніти й підготуватися до неминучої в майбутньому світової конкуренції, а потім і утвердитися на світових ринках.

З певних причин сьогодні в Україні націоналізм розглядається переважно в одному ключі, коли виділяється лише одна ідея — право нації на культурний розвиток та незалежність. Доволі часто цій теорії по-блюзнірськи приписують брак чисто економічної доктрини, маючи на меті зменшити її привабливість у очах частини населення.

Якщо б українська влада з самого початку реалізувала політику економічного націоналізму, не було би кількох десятків олігархів, котрі володіють усім майном держави й контролюють (а швидше нещадно експлуатують) її надра, а був би рівномірний розподіл власності між мільйонами українських громадян, не було б глибокого падіння технологічного рівня виробництва й масового зубожіння населення, не було б розчарування людей у необхідності мати свою державу.

Ні США, ні Німеччина не сформувались як світові потуги за допомогою політики лібералізму й відкритого ринку, яку нам нав'язували. Америка як і Німеччина досягли успіхів без торгової лібералізації.

Українській владі замість того, щоб на європейських і світових смітниках підбирати найгірший досвід треба було вчитись на взірцях позитивного досвіду.

Доля української революції залежить від успіхів в економічному будівництві, від зрушень у розвитку виробництва, якому слід приділяти першочергову увагу.

Михайло Швайка,
доктор економічних наук,
професор .

Скорочено. Повну версію читайте на сайті www. nru. org.ua

Державна зрада чи злочинна недбалість

Поки музейники та громадські діячі вирішують, як повернути в Україну культурні цінності з окупованих Російською Федерацією територій, наші законодавці успішно приймають закони, що зводять такі зусилля нанівець, а чиновники просто не помічають цієї проблеми.

Протягом останнього року широко обговорюється питання повернення в Україну "скіфського золота". Мова йде про більше ніж 500 експонатів, що були представлені на виставці "Крим — золото й таємниці Чорного моря" в археологічному музеї Аларда Пірсона (Нідерланди) з лютого до серпня 2014 року.

Ще до завершення експозиції Україна та Росія заявили свої претензії на твори.

Україна аргументувала це тим, що артефакти належать до державної частини Музейного фонду України, а Крим є її законною територією. Росія ж, навпаки, стверджувала, що Крим де-факто російський, і скарби кримських музеїв мають повернутися до них.

Оскільки боротьба за спадщину скіфів має вже не тільки культурне значення, але й політичне та дипломатичне, перемога в ній є справою честі для обох держав. Однак наразі існує реальна загроза, що цю справу Україна може програти.

Причиною поразки України може стати наш же закон №1207-18 "Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України". Проблема в тому, що сьома частина 5-ї статті цього документу покладає відповідальність за збереження культурної спадщини на окупованій території не на когось — а на ... Російську Федерацію!

Отже, Росія легко може вимагати в Нідерландів експонати виставки "Крим — золото й таємниці Чорного моря" й при цьому посилатися на наше ж законодавство.

Цей суперечливий закон був ініційований ще в квітні 2014 року депутатом Сергієм Соболєвим і успішно пройшов п'ять комітетів. При цьому, як свідчить офіційна сторінка Верховної Ради, закон №1207-18, покликаний у тому числі регламентувати питання охорони культурної спадщини на окупованих територіях, навіть не потрапив у Комітет із питань культури та духовності, який тоді очолював В'ячеслав Кириленко.

Залишається лише дивуватися, як такий правовий абсурд досі не виправлений, і чому чиновники та парламентарі, як минулі, так і нині чинні, навіть, не помітили його? Чого вже декілька місяців не б'є тривогу оновлений парламентський Комітет із питань культури та духовності?

Цікаво, чи хтось із так званих культурних очільників за цей рік бодай спробував всерйоз поставити собі питання про дієві процедури повернення культурної спадщини? Якщо ні, то громадськість має поставити питання про довіру таким депутатам та чиновникам.

Якщо переходити до плану дій, то негайно потрібно ініціювати зміни до закону №1207-18, бо його чинність у цій редакції не лише кидає тінь на наших законодавців, ганьбить нашу країну, але й істотно зменшує шанси на повернення вкрадених скарбів.

Нова редакція 5-ї статті закону "Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України" має чітко визначати, що всі предмети культурної спадщини на тимчасово окупованій території мусять бути негайно повернуті Україні, оскільки вони є частиною Музейного фонду України.

У випадку, якщо предмети культурної спадщини не будуть повернуті, Україна повинна домагатися застосування щодо Російської Федерації міжнародних санкцій у сфері культури, які б, наприклад, передбачали конфіскацію предметів музейного фонду РФ.

Ці питання потрібно лобіювати в ЮНЕСКО та інших подібних організаціях.

Окрім того, слід чітко визначити, що країна-окупант несе повну відповідальність перед Україною та світом за знищення або пошкодження предметів культурної спадщини як у Криму, так і на Донбасі, де російське вторгнення призвело до численних руйнувань культурної інфраструктури.

Нам же, усередині країни, потрібно серйозно задуматися над тим, хто нестиме відповідальність за такі законодавчі новації. Чи це просто недбальство, чи навмисний злочин на користь іншої держави? Як так сталося, що профільне міністерство Кириленка за цілий рік навіть не звернуло уваги на подібний законодавчий абсурд?

Напрошується висновок, що воно навіть не підходило до врегулювання питання — бодай лише законодавчого! — повернення культурної спадщини з окупованих територій.

Зрештою, виправлення в закон №1207-18 має стати лише початком великої боротьби за повернення та збереження культурної спадщини України. Вона має включати:

— розробку комплексного законодавства про повернення спадщини — зокрема, нарешті ми маємо підписати Другий протокол Гаагської Конвенції про захист культурних цінностей 1999 року;

— роботу в міжнародних організаціях, що займаються питаннями культури;

— а також запуск відкритого реєстру викрадених артефактів.

Весь світ має знати, що Росія не лише окупант та агресор, але й країна-грабіжник, яка по-варварськи намагається присвоїти собі чужу спадщину та історію. При цьому події на Донбасі доводять, що й знищення чужої культурної спадщини жодним чином її не турбують.

Наталія Заболотна,
директор
"Мистецького Арсеналу".

Україна в зударі євроатлантичної і євразіатської цивілізацій

Нинішня трагедія українського народу — це наслідок незавершеної національно-демократичної революції, розпочатої наприкінці вісімдесятих років минулого століття. Саме тому вона повторювалася вже двічі, як Помаранчева революція 2004-2005 років і Революція гідності 2014-2015 років.

Незавершеність нашої революції в тому, що вона не спричинилася до докорінних національних і соціальних змін, лише обмежувалася їх паліативними варіантами, коли на зміну одних компрадорсько-олігархічних груп приходили конкурентні компрадорсько-олігархічні групи, а не національний середній клас як основна соціальна сила Помаранчевої революції та Революції Гідності. Компрадорсько-олігархічні кола не зацікавлені в тому, щоб довести нашу національно-демократичну революцію до логічного завершення, їхня мета — вульгарно-прагматична: повернутися до важелів державної влади, щоб забезпечити надзбагачення своєї групи, зареєстрованої як політична партія. У цьому міг переконатися кожен громадянин. Після усунення від влади якоїсь олігархічної групи нічого не змінювалося, бо владна олігархічна група не планувала докорінної економічної, а водночас і соціально-політичної перебудови.

Революція гідності 2014-2015 року зарешетилася, що цілком логічно, адже чимала частина власності нинішнього Президента перебуває на території держави, яка веде агресивну війну проти України, протидіє прагненню нашого народу повернутися до євроатлантичної (християнської) цивілізації. Водночас очільник держави належить до конфесії, керівник якої виступає як клерикальний натхненник кремлівсько-кадебістської агресії проти України, щоб утримати наш народ у путах євроазіатської (московсько-православної) цивілізації, проти якої виступила національна еліта, започаткувавши Революцію гідності.

Звісно, на послідовність не тільки зовнішньої, а й внутрішньої політики такого державного керівництва сподіватися марно. Після приходу до найвищої влади нинішнього очільника незалежність України як суб'єкта міжнародного права опинилася перед надзвичайно серйозним випробуванням. Оцінка агресивної московської війни проти нашої держави переконує, що президентська команда ставить на перше місце самозбереження при владі, а не забезпечення цілості України як незалежної національної держави. Без жодних на те підстав керівництво повторює як мантру тезу про антитерористичну операцію, хоч насправді вже більше року триває національно-визвольна війна українського народу проти агресивної імперіалістичної Росії. Як відомо, сам Президент на торішніх урочистостях до Дня Незалежності оцінив наш опір кремлівсько-кадебістській агресії як Вітчизняну війну українського народу.

Така непослідовність керівника держави — це не хиба вербального характеру. Хіба не зрозуміло, що не можна ті самі дії в одних умовах оголошувати антитерористичною операцією, а в інших — оборонною війною?

Непослідовність державного керівництва зумовлює неправильну оцінку воєнних дій на території нашої держави керівниками й дипломатами за кордоном. Нерідко вони сприймають тенденційну кремлівську оцінку агресивної російської війни на наших землях як начебто внутрішню українську кризу. Навіть на засіданнях Ради Безпеки ООН деякі дипломати називають російських терористів на Донбасі повстанцями, що засвідчує нерозуміння справжніх причин трагедії українського народу.

Не на користь національним інтересам постійне повторення про безальтернативність так званих Мінських домовленостей. Слід зазначити, що вони найбільше на користь московському агресору та його найманцям на окупованих українських землях, оскільки дають змогу перегрупувати свої військові сили й повторити навальні наступи, після чого наші людські втрати ще більші, ніж були до "оголошення тиші", якої агресор ніколи не дотримується.

По-перше, так звані Мінські домовленості засадничо суперечать міжнародному й національному праву, адже на найвищому державному рівні так звані "ДНР" і "ЛНР" проголошені терористичними організаціями. Чи може керівництво цивілізованої держави сідати за стіл переговорів з терористами, бандитами? Звісно, питання декларативне.

По-друге, ще гірше те, що на переговори з терористами від імені України державне керівництво посилає скомпрометованих у минулому осіб і навіть тих, хто відомий як ворог самого існування нашої незалежної держави. Чи будуть за кордоном шанувати таку державу?

По-третє, у Мінських домовленостях лукаво обійдене найважливіше питання, без чого самі домовленості перетворюються в низькопробний фарс: не названий справжній агресор, цебто кадебістсько-імперіалістична Росія. Чи не мали підстав московські засоби масової інформації проголошувати домовленості не інакше, як "блискучою перемогою Путіна"? Хіба не було підстав для такої самохвальби?

Революція гідності вже залишилася спомином. Злочинці не покарані: одні втекли за кордон, інші – розкошують на попередніх або й вищих посадах. Дехто з катів Майдану ще й нині отримує прибутки від підприємств, які залишилися на території України.

По-четверте, Мінські домовленості подібні до пудри й мають цілком визначену мету: заспокоїти українців, що начебто з Росією можна домовитися. Чи так насправді? Не дурімо самі себе! Уже другого дня після розхвалених останніх "домовленостей" агресор розпочав наступ і захопив нову територію, яку ще вчора контролювали українські війська.

Висновок очевидний: так звані Мінські домовленості — це підступний, підлий обман українського народу не лише доморощеного державного керівництва, а й тих європейських керівників, які готові пожертвувати Україною, щоб заспокоїти на певний час агресивне кадебістське керівництво Росії.

Насправді "української кризи" нема, бо кадебістська Росія розпочала Третю світову війну як війну двох цивілізацій: євроазіатської (московсько-православної) цивілізації проти євроатлантичної (християнської) цивілізації. Якщо хтось спробує заперечити таке формулювання на тій підставі, що московсько-православна конфесія належить до християнства, то доведеться пояснити антихристиянську суть московського православ'я. Воно справді представляє окрему цивілізацію, бо під назвою "православ'я" йдеться про цареслав'я, незалежно від того, як називається фактичний глава тамтешньої церкви (великий князь, хан, цар, імператор, генсек, президент). Нині Російська православна церква — це звичайна імперська структура, одне із знарядь агресивного кадебістсько-кремлівського керівництва. Чи може керівник іншої суверенної держави належати до політичної структури держави--агресора? Зрештою, саме існування на території нашої держави Російської православної церкви незаконне згідно з чинною Конституцією, гарантом дотримання якої є Президент, і грубо суперечить засадам світового православ'я.

Між українським православ'ям і московським православ'ям (цареслав'ям) нема нічого спільного, окрім назви. Українське православ'я — це організаційне оформлення київського християнства, яке ґрунтується на релігійній ідеологемі "Київ — другий Єрусалим" на противагу політичній ідеологемі "Москва — третій Рим". На московських землях ніколи не було різниці між політикою й релігією, а точніше: церква була підпорядкована державі, що підтвердила цинічна церковна політика безбожного царя Петра І.

Так звані Мінські домовленості засадничо суперечать міжнародному й національному праву, адже на найвищому державному рівні так звані "ДНР" і "ЛНР" проголошені терористичними організаціями. Чи може керівництво цивілізованої держави сідати за стіл переговорів з терористами, бандитами?

Інтереси українців у церковній сфері очевидні. По-перше, треба заборонити діяльність на українських землях Російської православної церкви як політичної структури держави-агресора. До речі, як повідомляли засоби масової інформації, навіть у Почаївській лаврі тамтешні клерикали не приховують своєї підтримки путінського проекту "Новоросії", цебто діють разом з російськими терористами на Донбасі. По-друге, мусимо усвідомити, що питання про помісну Українську православну церкву відкладається до грецьких календ, адже цинічний Московський патріарх ніколи не погодиться на такий статус нашої національної церкви, а чотири інші патріархи з правом вирішального голосу фінансово повністю залежать від Москви. Коло замикається, але не все таке песимістичне, адже наші національні церкви (Українська православна церква Київського патріархату й Українська греко-католицька церква) стоять на патріотичних позиціях і спроможні самі виробити оптимальні форми співпраці між собою, а також з християнськими конфесіями в світовому масштабі. Розв'язання цього питання полегшується тим, що УГКЦ визнана в глобальному масштабі. По-третє, держава, яка не має права втручатися у внутрішньоцерковну діяльність, зобов'язана стежити за дотриманням конфесіями вимог чинного законодавства.

Не відповідає національним інтересам те, що в нашій державі безперешкодно діють антидержавні політичні організації. Вони навіть беруть участь у виборах. Хіба не зрозуміло, що діяльність малоросійської компартії не відповідає українським національним інтересам? Як організацію її слід віднести до рудиментів євроазіатської (московсько-православної) цивілізації в нашій державі, адже вона входить до об'єднання компартій колишнього СССР, а на виборах московські клерикал-імперіалісти завше підтримують малоросійських необільшовиків. Це — не виняток! Згадаймо, що в Україні навіть діяла "Партия политики Путина", що тепер змінила шапку на "Русь единая". Цікаво, чим вона відрізняється від закордонної партії "Единая Россия"?

Проте наші правові органи реєструють навіть антидержавні організації, а суди затягують розгляд справ, щоб "не порушити демократії". Ніяк не второпаю, як могла брати участь у парламентських виборах партія під назвою "Опозиційний блок", що насправді є тією самою Партією регіонів. Як президент підписав законопроект, що суперечить державним інтересам? Хто за це має відповісти перед Законом? Нині цей блок, який небезпідставно називають окупаційним, уже сформував свій "опозиційний уряд", а їхні партійні однодумці-азаровці затію розрекламували в Росії.

Чого вони, вороги України, чекають? Нема таємниць! Наближається "День победы". Який для москаля празднік без нових побєд? Чи не реальний варіант, що Путін захоче до цього дня в'їхати на білому коні до Харкова, в якому увічнений відомий українофоб маршал Жуков? Чи не для цього затіяна гра з урядами? Харків для кадебістів — місто символічне, адже воно стало першою столицею поневоленої більшовицькими імперіалістами України! Напевне, такого нового етапу зудару євроазіатської (московсько-православної) проти євроатлантичної (християнської) цивілізації як можливості ніхто заперечувати не буде. Від скаженого Путіна й путіністів ще й не такого можна чекати!

Звісно, це буде остаточний крах оганьблених Мінських домовленостей -— і Третя світова війна як війна цивілізацій отримає нове дихання й вийде на новий виток.

Чому ж ми, українці, прагнемо інтегруватися до Європи із сталінськими догмами? Президент установив "День пам'яті й примирення", але не скасував "Дня победы". Виходить, що в неділю (8 травня) будемо плакати, бандерівці будуть миритися з колишніми енкавеесівцями, катами українського народу, а в понеділок (9 травня) веселитися. Де логіка? Мабуть, для президентської адміністрації логіка Аристотеля зайва: тут ніяк не можуть викинути на смітник сталінської логіки! Наш державний очільник осуджує президента сусідньої держави-агресора й водночас святкує те саме "свято", що й агресор! Майже так, як писав поет: йдемо вперед, цебто до Європи, а дивимось назад, цебто на Москву! Куди дійдемо? Звісно, не до Європи! Що ж тоді залишається від Революції гідності?

Зрештою, Революція гідності вже залишилася спомином. Злочинці не покарані: одні втекли за кордон, інші — розкошують на попередніх або й вищих посадах. Дехто з катів Майдану ще й нині отримує прибутки від підприємств, які залишилися на території України. Чи не парадокс? Уявімо собі, що гітлерівським злочинцям надходять до якоїсь латиноамериканської країни прибутки від фабрики з повоєнної Австрії. Не уявимо! Виходить, що доморощені олігархи живуть за своїми законами, цебто не визнають жодних законів держави, перед якою вони вчинили найтяжчі злочини.

Продовження у наступному числі.

Олег Гринів,
професор.

Командир Варти Руху Олександр Чекмаз: «З Дебальцевого ми виходили останніми»

Хто був свідком революційних подій на Майдані, той добре пам'ятає, що бійці Варти Руху були на передовій найзапекліших боїв із прислужниками режиму Януковича. Після цього засновник та командир Варти Руху Олександр Чекмаз разом зі своїми бійцями відбув на схід України, у зону бойових дій. Там Варта Руху у складі 25 штурмового батальйону "Київська Русь" вела бої в місті Дебальцеве. Наш кореспондент зустрівся з командиром Варти Руху й розпитав його про участь у нещодавніх подіях на Донбасі.

– Пане Олександре, скажіть, будь-ласка, скільки приблизно бійців є членами Варти Руху?

– На території України більше 3000 бійців Варти Руху. Четверо з них уже "поповнили" лави Небесної Сотні в зоні АТО. До речі, серед членів Варти Руху є 12 грузинів, котрі нас багато чому навчили.

– Чому Варта Руху вибрала саме 25 батальйон "Київська Русь"? Чи були у вас складнощі при вступі в даний підрозділ?

– Складнощів не було. Ми не хотіли йти в Національну гвардію, бо зовсім нещодавно воювали з Беркутом, а Нацгвардія підпорядковується міліції, тоді як 25 батальйон є окремим підрозділом Міністерства оборони. До того ж, командиром "Київської Русі" був Андрій Янченко ("Висота"), сотник Майдану, мій знайомий ще з часів Революції.

– Ви – артилеристи – чи не найважливіший рід військ на війні. Чи мали Ви до цього досвід служби в артилерії?

– Особисто я і в армії не служив. Але коли ми потрапили в 25 батальйон, нас відправили на навчання. І за місяць ми отримали посвідчення. Усі 20 осіб з Варти Руху, що були зі мною в "Київській Русі", здобули відповідні знання та навички.

– Чи мали ви забезпечення від держави? Чи допомагали вам волонтери? Чи надходила допомога безпосередньо від Народного Руху України?

– 25 батальйон від держави отримав лише зброю, яку та вважала потрібною, та один раз комплект форми. Усе інше нам надають волонтери. Від Народного Руху України ми неодноразово отримували допомогу, за що дуже вдячні.

– Чи взаємодіяли ви з іншими підрозділами?

– Так, зі 128, 30 бригадами, із "Правим сектором", із "Айдаром". За рік війни існувала проблема у керівниках з Геншабу, не можна налагодити зв'язок. Вороги постійно слухали наші рації, але завдяки хитрощам, шифрам нам вдалося вивести всіх людей з оточення під Дебальцевим. Ми, наприклад, снаряд називали огірком, певний квадрат – полем, рибалкою називали посадку...

– Окрім шеврону батальйону "Київська Русь", бійці Варти Руху носять і свій власний. Як керівництво батальйону та інші бійці, що не є представниками Варти Руху, ставилися до цього?

– Ставилися з повагою. У самому батальйоні є багато людей, котрі хотіли б стати членами Варти Руху.

– Як ви прокоментуєте події, пов'язані з відводом військ з Дебальцевого? Чи доречним воно було? Чи потрібно було тримати позиції? Чи можна було раніше почати відвід техніки та живої сили?

– Ми стояли в Дебальцевому з вересня, але ні на крок не рушили вперед. Штаб та керівники-генерали наказували стояти, спостерігати, нічого не робити. А якщо й були певні дії з нашого боку, то виїжджали вночі, робили зачистку та інші диверсії, не доводячи це до відома штабу. Після цих подій з'являлась інформація, що "працюють" партизани. Ну, нехай будуть партизани. Ми Дебальцеве втримали, але був наказ, а ми є військові і виконуємо накази чітко. Дебальцеве просто "злили".

– Розкажіть, будь-ласка, як ваш підрозділ виходив з оточення.

– Це дуже довга й тяжка історія. Виходили ми завдяки нашому комбату "Висоті", завдяки коректувальнику вогню "Зеленому". Моя група притримувала позиції. Ми вийшли останніми десь о 5 ранку. Нас не дочекались і не зустріли, не було жодного погодження по провідниках. Ми прийшли на вказане місце, де добили нашу техніку. Було пряме влучення в наш автомобіль "Урал". Після цього пішли пішки за орієнтиром комбата. Пощастило, що з нами був місцевий хлопець із Дебальцевого, що записався в наш батальйон. Він знав місцевість, тому зумів нас вивести. Спочатку в нашій групі йшло 26 чоловік, але по дорозі зуміли забрати з собою та врятувати ще двох поранених із 129 та 67 бригад. Багато поранених мали контузію...

– Чим Варта Руху займається після виходу з оточення?

– Більшість бійців лікується, розвиваємо структуру по всій території України, готуємо звернення до народу. Війна завтра не закінчиться, буде тяжко, готуємо звернення до Президента. Одним словом, працюємо, нарощуємо свою силу, комплектуємо хлопців по одежі.

– Чи беруть участь члени Варти Руху в інших бойових підрозділах?

– Так, окремі представники, що першими відправились у зону бойових дій з Майдану, воюють в "Айдарі", Також є в "Азові" та інших підрозділах.

– Чи не плануєте створити свій окремий батальйон?

– Зараз усе забезпечення йде Нацгвардії, інші тримаються на волонтерах. Волонтери купують техніку, медикаменти, харчі, одежу. Простий народ забезпечував Майдан і ось уже рік забезпечує лінію фронту. Словом, створення власного батальйону є в планах.

– Чим Варта Руху планує займатися після завершення війни?

– Варта Руху збирається втілити в життя ідеї В'ячеслава Чорновола про незалежну демократичну Україну. У першу чергу ми доб'ємося справедливого розслідування вбивства Чорновола.

Розмовляв В'ячеслав Руденко.
Фото Дмитра Шолоха.

Відбувся військовий вишкіл молодорухівців

Молодь Руху спільно з громадською організацією "Моноліт" організували вишкіл-змагання в Бородянському районі Київської області.

Голова молодіжного крила Народного Руху України Сергій Вутке зробив значний внесок в організацію вишколу, його зусиллями багато активістів змогли дістатись до табору. Були присутні на змаганнях і представники "Варти Руху", які вже чули посвист куль та снарядів на фронті, вони поспілкувалися із молодими бійцями, поділилися досвідом. Від Молоді Руху у вишколі-змаганні взяли участь три команди: з Києва, Закарпатської та Волинської областей.

Облаштувавши намети, рухівці разом з іншими командами пішли на шикування, з якого й почався вишкіл. Усі учасники поділились на три групи. Молоді рухівці спершу вправлялись із автоматом, учились, як правильно тримати, як цілитись, пересуватись зі зброєю та падати в разі небезпеки. Отримавши базові навички, приступили до складніших, наприклад, до пересування групою, подачі умовних сигналів та командної роботи під час небезпеки.

Після вправ зі зброєю завдання ускладнили, довелося проходити смугу перешкод. Для більшої реалістичності дене-де горів вогонь, а якщо хтось із учасників зачіпав мотузку, що слугувала "розтяжкою", вибухала піротехніка.

Пройшовши тяжку смугу перешкод, учасники мали змогу трохи відпочити біля вогнища й пообідати. Їжа була напрочуд смачною, тож хлопці дуже дякували дівчатам, які й обід встигали приготувати, і смугою перешкод на рівні з чоловіками пробігти. По обіді, десь з годину вчились розбирати-збирати автомат, після чого розпочався найцікавіший етап змагання – страйкбол.

Тепер молоді активісти Руху мали змогу випробувати здобуті під час вишколу теоретичні знання на практиці. Єдиним мінусом гри в страйкбол було те, що він швидко закінчився. Але після цього почався чи не найбільш тяжкий етап усього вишколу. На шикуванні було оголошено, що невдовзі починається марш-кидок. 12 кілометрів – дистанція не мала. Додавало складності й те, що бігти доводилося лісистою місцевістю та ще й уночі. Не пошкодувала бійців і погода, ніби спеціально, ускладнюючи змагання, розпочався дощ. Але й він не став на заваді – всі учасники забігу дісталися до фінішу.

Та навіть на цьому вечір, чи, вірніше, вже ніч, не закінчилась. До табору довелося йти понад п'ять кілометрів під невпинний акомпанемент дощу. Дістались табору приблизно о шостій ранку, лягли спати. Утім, відпочинок був коротким.

Вранці будили голосним "Вставай, козацтво, москаль вже годину не спить!". А тих "козаків", які найбільш неохоче розставались зі спальними мішками, будили вибухами петард, імітуючи вибухи снарядів під час бойових дій. Погода вкотре погіршилася: на зміну дощу прийшов сніг, про весну всі й забули. Усе частіше проводили час біля вогнища. І хоч другий день виявився не таким насиченим, як попередній, ніхто не ледачкував. Серед змагань було перетягування канату, силові вправи. Особливий ажіотаж викликало останнє. Спершу бились "стінка на стінку", а у фіналі по одному бійцю від команди. Бились відверто, не показово і, дивлячись на бій, розуміли, що ворогу було б зовсім непереливки зійтись у бою з нашими козаками.

На цьому й завершився вишкіл, перемогла команда з Дніпропетровської області. Була оголошена подяка всім учасникам вишколу, окрема подяка Народному Руху України за суттєву допомогу в організації, був вручений кубок переможцям. На зворотному шляху з табору бійців зустріли місцеві патріоти. Вони гостинно пригощали теплим чаєм та свіжим салом.

В'ячеслав Руденко.
Фото Дмитра Шолоха.

12 квітня – Світле Христове Воскресіння

Усі ми виносимо з країни дитинства романтичні спогади, котрі на схилі літ усе частіше й частіше навідуються в гості, як щось далеке й неповторне. Для мене таким незгасним острівцем, що горить голубим овидом тих років, є Великдень, який здебільшого припадає на квітень. Здається, жодне свято для нас, сільської дітвори, не приносило стільки радості й душевної теплоти, як Паска.

Це дійсно був Великий день. Може, не стільки церковними відправами, як онародненими дійствами родинних та громадських обрядів. Адже нарешті можна було вволю поласувати в проголодні повоєнні літа смаковитою, що танула в роті, паскою, досхочу наїстися яєць, похристосуватись і напоцокуватись крашанками в колі своїх однолітків.

Не менш цікавими були для нас і відвідини всеношної. Ще заздалегідь потаємно від вчителів домовлялися про похід у сусідні Скурати, де на всю округу збереглась одна-єдина церква. Щоправда, біля храму постійно "стояли на чатах" наші вчителі, аби не допустити нас на всеношну; кого щастило їм впіймати, тому знижували за чверть оцінку з поведінки й викликали батьків до школи...

Але й ми були не ликом шиті. Десь опівночі, коли "блюстителям порядку" надокучувало "тримати заслін" і вони розходились по домівках, ми манівцями збігалися до храму і, розсівшись по закутках, чекали святкової відправи. При цьому щиро вірили: якщо не задрімати протягом ночі, то обов'язково пощастить відшукати гніздо дикої качки.

Як зараз пам'ятаю той вечір. Припоравши домашнє господарство та зладнавши в кошик паску, крашанки й шмат сала, ми з мамою вирушили на всеношну. Доки дісталися,— людей у церкві було повно. Хтось з місцевих читав по складах Євангеліє. Та ось вдарили дзвони. Люди оживилися — незабаром має з'явитись з вівтаря сільський батюшка. Так і сталося: розчинились врата, і в святкових ризах з хрестом у руках до прихожан вийшов священик.

Я уважно стежив за ним, бо знав, коли він уперше привітає з Христовим Воскресінням, потрібно, тримаючи в руці срібну монету, відповісти: "Анталюз маю!" Тоді ця копієчка, походивши по інших руках, неодмінно повернеться до мене не сама, а з усіма тими, що були поруч з нею.

Ставши перед мирянами, священик басовитим голосом промовив:

— Христос воскрес!

Присутні хором відповіли:

— Воістину воскрес!

Після триразового повторення хор заспівав: "Христос воскрес! Смертю смерть поправ І сущим во гробі живот дарував..." На вулиці враз почулися постріли — то мисливці, як казали старші, у такий спосіб "убивали чортів".

Після служби всі почали виходити з церкви з хоругвами, хрестом і плащаницею. Упевнившись, що в храмі нікого не залишилося, останнім вичвалав церковний сторож і примкнув двері на замок.

Тим часом процесія втретє обходила довкола церкви, обіч якої стояло безліч людей "зі святим": пасками, крашанками, ковбасами, салом, стільниками. Дехто з більш заможних приніс посвятити навіть запечене порося з хроном у зубах.

Після урочистого обходу священик освячував нехитрі селянські вжитки. Черга дійшла й до нас. Як тільки відбувся обряд, мама нахилилися до мене, тричі похристосувались і поцілували, потім так вчинили з тіткою Ганною, що стояла поруч, обмінявшись крашанками.

Нарешті почало світати, ми вирушили додому. У хаті біля покутя ще горіла, запалена з вечора, лампадка, "бо ангели всю ніч над селом літають". На ліжкові, схилившись на перила, куняли тато: цієї ночі лежати під ковдрою не годилося, бо кажуть, що може нечиста сила приснитися.

Похристосувавшись, мама налили в череп'яну миску води, поклали щойно принесену крашанку й запропонували мені вмитися, потерши нею щоки, "щоб завжди були рум'яними".

Перед тим, як почати розговини, тато мовили:

— Дай, Боже, і на той рік дочекатися цього світлого Христового Воскресіння в щасті та здоров'ї!

Ми відповіли:

— Дай, Боже!

Натомість взялися розговлятись. Першою стравою була, звичайно, паска.

Нарешті прийшла черга грати навбитки — найзаповітніша моя забава. Кожен вибрав "на око" пару яєць, і ми почали моцакуватись. Тато, як його і варто було сподіватися, вийшли переможцем. З цієї нагоди вони пригадали, як у дитинстві приносили додому повні кишені "биток".

У підібну пору, коли прокинувся, взяв два моцаки й дременув на крижове — там уже було повно однолітків. Усі в новеньких костюмчиках та з крашанками. Сусідський Толик одразу ж запропонував зіграти в навбитки. Обдивившись його моцака — чи, бува, не підсовує мені галунку-викрутку — висмоктану соломинкою і наповнену смолою чи воском підробку,— я зголосився.

Щастя всміхнулось мені. Взявши виграну битку, підходжу до Косарика. Хоч і знаю, що він вельми шпеткий на всілякі фанаберії, але сподіваюся, що цього разу таки поталанить мені. Косарик підносить геть обплетене пальцями яйце, так що ледь-ледь видніє "попка" — нижня його частина, і хизується:

— Було не було, даю тобі перевагу — можеш бити носком!

Але я докумекав, у чому справа, і пропоную показати крашанку. Опинається, бачу. Потім, заховавши руки за спиною, протягує правицю. Я взяв яєчко, обдивився його зусібіч,— звичайнісінька собі галунка. Та доки я витягував свого моцака, він все-таки встиг підсунути "пустушку". Як не шкода було, але мусив віддати програш...

Нарешті хтось запропонував піти до гойдалки. На узліску, напередодні Великодня, хлопці причепили до дубової гілці дві тички, а знизу приправили крісельце. Такі гулі в нас завжди вчиняли на Паску.

Довкола було людно й гамірно: одні гойдалися на орелі, інші грали в навбитки, а дівчата неподалік водили хороводи.

Облюбувавши на обочині невеликий пагорб, щоб "не муляти парубкам очі", бо можуть прогнати геть, ми почали з "котків". Ставши купкою, скочували в долинку свої крашанки. Оскільки моє яєчко найбільше вдарило інші, то я за одним махом виграв аж п'ять галунок.

Невдовзі перейшли "в кидки": той же Косарик поклав на відстані кількох кроків двоє яєць так, що між ними можна було всунути півтора пальця, а мені годилося влучити в обидва. Якщо промахнусь або поцілю в одне, то мушу віддати своє; як ви розумієте, справа ця нелегка. І тим приємнішим був мій виграш, що переміг я свого недавнього "кривдника".

Після цього спробували розіграти ще одну забаву. На відстані десяти кроків поклали яєчко на землю. Щоб його дістати, потрібно було пройти цю відстань із зав'язаними очима й узяти голіруч. Якщо "заблукав" або не розрахував відстані й не зміг дотягтись до крашанки,— мусив віддати свою. Дві мої спроби виявилися марними.

Додому повернувся під вечір. У хаті на покуті сидів хрещений. Я привітався з ним традиційним: "Христос воскрес". А він подарував мені дві писаночки, що їх спеціально виготовив для мене.

Таких красивих розмальовок я ще не бачив ні в кого. На одній з писанок червонів хрест, а нижче текст: "З Христовим воскресінням вітаю!" Красно подякувавши за несподіваний гостинець, я обережно поклав писанки на покуть.

Василь Скуратівський "Дідух".

Безкоштовні курси англійської мови за сприяння Народного Руху

Просвітницька ініціатива «English for free»

У 2014 році український народ виборов та продовжує відстоювати обраний ним євроінтеграційний напрям розвитку, право на життя у вільній та демократичній країні відповідно до принципів та норм цивілізованого світу. У таких умовах знання англійської мови, як основної мови міжнародного спілкування, набуває додаткового сенсу. У зв'язку з цим Народний Рух України як суспільно-політична сила, що з часів здобуття Незалежності виступала за європейську та євроатлантичну інтеграцію України, пропонує свою допомогу у вивченні англійської мови на безкоштовних курсах.

Просвітницька ініціатива буде реалізована у два етапи.

На першому етапі сформовано 2 груп слухачів у місті Києві, які навчатимуться з квітня до липня 2015 року.

Вивчення англійської мови відбуватиметься від початкового до середнього рівнів. Кількість учасників у групі складатиме 20 осіб.

Тривалість курсу в межах одного рівня вивчення мови становитиме 4 місяці.

Заняття проводитимуться три рази на тиждень тривалість одна година.

Учасникам проекту буде запропоновано:

- курс граматики;
- мультимедійні заняття;
- спілкування з носіями англійської мови.

Проведення занять у межах першого етапу відбуватиметься за адресою: м. Київ, вул. Олеся Гончара, 33.

Про початок другого етапу просвітницької ініціативи буде оголошено згодом.

Детальну інформацію про просвітницьку ініціативу «English for free» Ви зможете знайти на сайті Народного Руху України (nru.org.ua, «Проекти Руху»).

Шеф-редактор Василь Куйбіда

Індекс: 91216

Часопис Народного Руху України. Зареєстровано Державним комітетом телебачення й радіомовлення України 01.06.2004 р. Серія КВ № 8802.
Адреса: 01054, м. Київ-54, вул. Олеся Гончара, 33. Адреса сайту: www.nru.org.ua Тел.: (044)246-47-63, E-mail:ruhpress @ukr.net

У номері використано повідомлення nru.org.ua, unian.net, maidan.org.ua, gazeta.ua, ukrslovo.org.ua , dt.ua, radiosvoboda.ua, pravda.com.ua